

563 (604)

695

184752

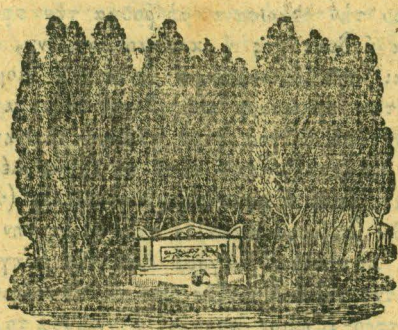
ΤΟ ΞΕΣΚΕΠΑΣΤΗΡΙΟΝ
 ΤΩΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΣΕΙΣΜΟΥ
 ΦΩΝΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΣΠΕΡΑΝ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

ΤΟΥ

ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΑΚΗ

ΚΑΙ Η ΕΚΦΟΡΑ ΑΥΤΟΥ.

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ,

ΕΚ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Η «ΑΙΓΗ.»

Διευθυνόμενον ὑπὸ Ν. Κουτσίωργα.

1865

ΙΛΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΞΕΣΚΕΠΑΣΤΗΡΙΟΝ.

Ἀφοῦ] τελείωσε ἡ Κυριακὴ καὶ ἦλθε ἡ Δευτέρα,
 Τὶ θρήνος ὁποῦ ἔγινε ἐκείνην τὴν ἡμέρα!!!
 Νὰ βλέπης νὰ πηγαίνουνε, τῷ ἀνθρώπου λυπημένους,
 Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Γαμπροῦ νὰ ἰδοῦν τοὺς σκοτωμένους.
 Ἄλλοι νὰ βλέπης νὰ πετοῦν, τὰ ξύλα κι' ἀγκονάρια,
 Κι' ἄλλοι νὰ ξεπλακώνουνε, ἐκεῖ τὰ παληκάρια.
 Ἦβραν τὸ δυστυχῆ Γαμπρὸ μὲ πέτρες πλακωμένον,
 Εἰς τὸ κατώφλιο τοῦ σπητιοῦ πανάδα γιαναμένον.
 Μόνον τὴ Νύφη ζωντανὴ ἔβηκεν σ' ἐν' αὐλάκι,
 Καὶ ἔκλαιγε πῶς ἔχασε τὸν Ἄντρα τῆς Γιαννάκης.
 Καὶ ἔλεγε· »Διανόκη μου τί τζοῦ μελε πωτζί μου,
 »Νὰ σὲ τοτώσῃ ὁ σειμὸς μάκρια μου καὶ λωή μου;
 »Καὶ τί τὰ λῆνο ποῦ ἀπὸ τὸ, λὲ νέτο ἄλλο τᾶνένα;
 »Ἐτασα καὶ τὴ Μάνλια μου τὲ ἔτασα κ' ἐτένα.
 »Ὡ Τέ μου! ἐπλαγχνίσου με, λόμου παηλοῖα,
 »Μὴ πέτω σὲ χηρότεν ἀτόμη βουλησία;»
 Τὰ λόγια τῆς κ' ἡ κλάψε τῆς τῷ ἀνθρώπου ἐλυπήσαν,
 Κι' ἀπάνου τὴν σηκώσανε μὲ ροῦχα τὴν σφουγκρίσαν.
 Γιάτ' ἦτουν ἡ δυστυχὴς ἡ κακομοιριασμένη,
 »Στ' αὐλάκι ποῦ ἔρισκόντουνα βούλουκα γιομησμένη.
 Καὶ μόλις τὴν σηκώσανε τοὺς λέγει· »δὲν μπῶ ἄλλιο,
 »Καὶ πλάτεμε ὀλίγοι στὸ γλήωνε τὸ Πατάλιο.»
 Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξὺ ποῦ αὐτὰ τὰ λόγια λέει,
 Περνοῦσαν κείθε ὁ Ἀρκανᾶς μὲ τὸ Μοσέ, (οἱ ὀδρεοί.)
 Κι' αὐτοὶ τὴν πέρνου ἀγκαλιὰ στὰ χέρια τὴν ἔβασταίνουν,
 Κ' εἰς τὸ Σπητάλιο γλήγορα ἐκεῖ τὴν ἐπηγαίνουν
 Ὁ Νεκροθάπτης κι' ὁ Μυντζῆς ἦτουν ἡ πλακωμένοι,
 Κι' ὁ Μάστρο-Τζήλιος παρακεῖ ἡ γλώσσά του κομμένη.
 Καὶ μόλις ὅτι ἀνάπνεε κ' ἔδειχνε ὅπως πεθαίνει
 Ὅπου τρεῖς τράτους ἔδωκε, καὶ ἡ ψυχὴ του βγαίνει.
 Καὶ τὸ Μανιέτα δυστυχῆ ἐκεῖ τὸ παληκάρι,
 Ἦτουν στὸ στομάχι του ἕνα χοντρὸ ἀγκονάρι.
 Κ' εἰς τὸ κεφάλι του ἦτουν τράβα χοντρά ριμμένα,
 Καὶ τὰ μυαλά του παρακεῖ ἦτουν ἀσκοπισμένα.
 Σιμά του δὲ κι' ὁ Δάσκαλος κι' αὐτὸς θανατωμένος,
 Κι' ἀπάνου εἰς τὸ στομάχι του τὸ Μήτζος ξαπλωμένος.
 Τοῦ Διδασκάλου οἱ πόδες του καὶ Μήτζου τὸ κεφάλι,
 Ἦτουν ἀπὸ τὸ πλάκωμα σὲ σφοδρὰ μεγάλη.

Τὸν Πηπηνέλη πῶκαμε τὴν ἀρεσκεία τοῦ Γάμου,
 Εἰς τὰ τραμέτζα τοῦ σπητιοῦ τὸν ἔβηκεν ἀπάνου.
 Κ' ἡ πέτρες, καὶ τὰ τούβουλα, τὸν εἶχανε μπουκουνιά,
 Καὶ τὸν ματιῶνε του οἱ βορβοὶ βγαρμένοι σὰν προούνια.
 Νταρέα, Σαράντη, κι' Οὐγκαρὸ, καὶ τὴν Ὀβρία συνάμα,
 Ἀπάνου εἰς τὰ πατώματα τοὺς ἔβηκεν ἀντάμα,
 Καὶ ἦτουν ἀπάνου τους, ἡ σκέπαση ριμμένη,
 Μ' οὔλα τὰ κεραμίδια ἀπάνου πλακωμένοι.
 Καὶ παρακεῖ ἀπὸ αὐτοὺς σιμά σὲ δυὸ μουράγλι,
 Πητακωμένους ἔβηκεν Σκανάλε, καὶ Κανάγια.
 Τέλος καὶ τῷ ἄλλους ἔβηκεν νὰ μὴν λῶ πολλὰ λόγια,
 Σὲ πέτρες καὶ σὲ χώματα μέσα εἰς τὰ κατώγλι.
 Ἀφοῦ τοὺς ἔσπλαχώσανε τὰ δόλια τοὺς κορμιά,
 Εὐθὺς τὰ ἔσβανόσανε, τὰ πῆγαν σ' Ἐκκλησία...
 Μόνον τὸ Γιάννη τὸ Γαμπρὸ τὸ σούρπο μὲ ἡσυχία,
 Τὸν πῆγανε στὸν Ἅγιο Λιά γιὰτ' ἔχει ἀνορία.
 Τοῦ ἔκαμαν (ὡς τοῦ πρεπε) λαμπρότατη κηδεῖα,
 Καὶ νεκρικὰ ὅλα σήμαιναν καὶ τὰ Καμπαναρία.
 Ἀφοῦ ἱερεῖς τὸν διάβασαν πῆγαν δικοὶ καὶ φίλοι,
 Στὴν κάσα καὶ τοῦ φίλησαν τὰ παγωμένα χεῖλη.
 Μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς φίλους του ἦτο κ' ἕνας λεβέντης,
 Γεράσιμος Μαχαράδης (ὁ μελαψὸς ἀφέντης).
 Κείνος ποῦ μὲς τῇς κάνεβες τὴν Πριμαντόνα κάνει,
 Καὶ μ' ἕνα κάρφο μιὰ φορὰ στὸ φόρο ἀφέντης φάνη.
 Ἐβγαλε τὸ μαντύλι του τὰ μάτι του σφουγκρίζει,
 Καὶ ἕνα λόγον νεκρικὸν γι' αὐτὸν εὐθὺς ἀρχίζει.

Ο ΛΟΓΟΣ.

Γιαννάκη μου τί σῶμελε τὴν σημερινὴν ἡμέραν;
 Ἐφές Γαμπρὸς καὶ σήμερον νεκρὸν ἐδῶ σ' ἐφέραν!
 Κ' ἐχάθηκες παράκαιρα, τὸν κόσμον δὲν ἔχαρκες,
 Τὴ τζόγλι σου Ἀγγελικὴ μονάχη τὴν ἀφῆκες;
 Καὶ κλαίῃ ἡ κακορίζικη κι' ὀδύρετ' ἡ καυμένη,
 Ὅπως ἐσένα ἔχασε καὶ τώρα τί θὰ γένει;
 Ὡ! ἀκριβὲς Γιαννάκη μου, τί στόμα ἔχω ν' ἀνοίξω;
 Χάραις κ' ἐλεημοσίνες σου νὰ τῆς ἐξιστορήσω!
 Καὶ τί νὰ σοῦ προτοσιπῶ τὰ τάλλαρα τζοὶ γρόπους
 Ὅπου συχνὰ ἐμοίραζες εἰς σὲ φτωχοὺς ἀνθρώπους;
 Καὶ πῶς φτωχὸς στὸ σπῆτί σου ἦθε γιὰ ληημοσύνη,
 Καὶ πῶς φτωχὸς ἐπὶ τὸν ὁδὸν τὸ τάλλαρον ἢ σελλήνη;

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΚΑΛΕΣΤΗΣ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΑἰΘΟΥΣΙΟΥ

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΚΑΙ ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ
 ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ
 ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ
 ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Δὲν εἶσαι Σὺ κεῖθ' τὸν καιρὸ στήν πείνα τοῦ γιὰ χάρι
 Ἐμοίρασες εἰς τ' οἱ φτωχοὺς χίλια κοιλά σιτάρι;
 Δὲν εἶπες Σὺ τοῦ μοίρασες εἰς τὰ χωριά καὶ χώρα,
 Μία χρονιάφ' τὸν κηπὸ σου τρεῖς κόφες κομιντόρα;
 Κι' ἀπὸ τῇ Δόντρα ἔφερες δύω κασόνια διάνες;
 Μὲ χρήματά σου, οἱ φτωχοὶ νὰ κάμουν κακλαμάνες;
 Στὰ δεκοκτὼ δὲν ἐφτίσας μίαν χρήσιμη καμάρα,
 Ἐκείνη τζῆ Πισκοπιανῆς γιὰ νὰ περνοῦν τὰ κάρβα;
 Συγχρόνως καὶ τὸν ποταμὸν πρόσταζες νὰ παστρεῦσουν,
 Νὰ ἡμποροῦν οἱ ἄνθρωποι μὲ δίχτυα νὰ ψαβρεύσουν;
 Ἡ' λεημοσύνες πῶκαμες ἐσὺ δὲ θὰ τζῆ χάσης,
 Ἀνίσως ἀφ' τὸ μνήμά σου καὶ δὲν βρυκολακιάσης.
 Εἶπα τζ' ἐλεημοσύνες σου τζῆ τόσες καὶ πολλαῖς σου,
 Τώρα ἦναι πρέπον νὰ εἰπῶ καὶ τζῆ παλληκαριά σου.
 Δὲν εἶσαι Σὺ στὰ ἔξηντα διδ, μὲ μπάλα καὶ μπουτοῦνι,
 Τοῦ χίλιους Τούρκους 'σκότώσας μέσα στὸ Μαυροβούνι;
 Κι' ἔπειτα στοῦ Μετολογγιῶ τὸν κάμπο μ' ἔξη συμπάρα
 Ἐσκότώσας 'κεῖν τὸν (ψηλὸ) χωριάτη Ἀναστασάρα;
 Γιατὶ ἐσὺ σοῦ ἔσφαξε ἕναν πιστὸ κολέγα,
 Τὸ Σεραφίνο. . . . δυστυχῇ μέσα σὲ μιὰ μποτέγα;
 Ὡ! φίλτατε, Γιαννάκη μου, μὲ συγκινεῖ ἡ καρδιά,
 Εἶδὲ εἶχα κι' ἄλλα νὰ σοῦ 'πῶ γιὰ τὴ ψυχὴ σου ἀγία.
 Εἶχα καὶ ἄλλα νὰ σοῦ 'πῶ, τόσα καὶ ἄλλα τόσα,
 Μ' ἀρχίσανε νὰ τρέμουνε τὰ χεῖλη μου κ' ἡ γλῶσσα.
 Παρὰ αὐτὸ ἐκφωνήσωμεν οἱ φίλοι ὅλοι μὲ μία,
 Τὸ «Αἰωνία ἡ μνήμη σου Γιαννάκη μου αἰωνία!!!»

